

ΣΤ

89

ΣΧΒ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΣΤ/Β = 29

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΕΣΒ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1949

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Β
474

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΩΣΙΜΗΣ
ΑΝΑΓΚΗΣ

ΣΤ' - 89

ΣΧΒ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

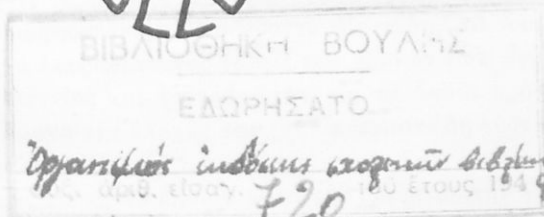
Θεοκρίτος

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ 5' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΕΣΒ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
1949

002
hne
ET2B
G74

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Εκδόσεις 1974

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου. Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἷς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην *ἐλληνιστικὴν* ἐποχὴν, ἣτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἐλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτω ὁ Ἄπολλώνιος (295 - 215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυικά, ἠρωικὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310 - 245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποῖου σφύζεται μία τραγωδία, ἡ *Κασάνδρα* ἢ *Ἀλεξάνδρα*. Ἄλλ' οἱ ποιηταὶ, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπων πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἠλαττωμένην δημοσιοποιότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κοιμψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικε-

λιώτης ποιητής Στησίχορος (640 - 555 π.Χ.) ύμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσεις τεχνικὴ καὶ προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποίησις ἠνθῆσε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατ'ἀλλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρις ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις της καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὕτη τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὗρε τὴν καλλιτεχνικὴν της ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποίησιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆς *Νομέων* καὶ τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσεν καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἔξ ἐλεφαντοστοῦ ἡλακάτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσεν δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάτη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητὴς ἐλεγείων καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλῆτας. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246), εἰσηλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310 - 240). Ἀπὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς *Συρακούσας* ἢ Ἀδωνιαζούσας⁽¹⁾.

Εἰς τὸν Ἱέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ Ἱέρων, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἱέρων, πρὶν βασιλεύσειν, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐξίτηι τὴν προστασίαν τοῦ Ἱέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλ' ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσήμαιεν ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὸν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἄσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέγιστος ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του—διότι τὰ πλεῖστα ἀπολέσθησαν—εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκόμια, ἐπι-

(1) Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακούσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινοῦ καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδωνία ἐορτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἐορτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμά του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματίῳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελίσσειται εἰς τρεῖς σκηνὰς: α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῦς (στ. 1-43), β') καθ' ὁδόν (44-77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτοροῖς (78-149).

γράμματα κ. ἄ. Ἐπιπέδον ἢ γνησιότητος τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται. (1).

Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου. Ὁ Θ., ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχειᾶ τινὰ ὁμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῆ περιλαμβανομένην Ἑλλακτικὴν ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμηρικῶν ἔπων. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον· ἐν τῇ Ἑλλακτικῇ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

— — — — —

Ὁ ἀναγινώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχειᾶ τῆς γλῶσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελλήμιον μακρὸν α, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἄττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η: ἄ, ἀδίστα, σκανᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἐναντιστρόφως εὐρίσκωμεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συναίρεσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἄττ. α: ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συναηρέθη εἰς ευ (ἄττ. ου): ἐμεῦ, μερίζευ, βιάζευ, ὠθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ᾶν τῆς

(1) Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολιασταί) δὲν ἐφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφὴν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίαν τινάν. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος· πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς: Βοσκός τις, ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουδήσουν, διηγείται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκείνων γενόμενα· εἰς τὴν διήγησιν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22-27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδύλλιον (1-6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἀνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28-36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔργα του Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηραῖν, ἀεξομενᾶν, ἢ κατάλ. -ω τῆς ἐν. γεν. τῶν δευτεροκλ.: τῷ πολλῷ ὄχλῳ, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἢ κατάλ. -ως (σπανιότερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλ.: μόσχως, χορησμός, Γολγώς, τὼς λύκος.

Πρὸς τὴν ὀνηματ. κατάλ. -μεξ (εἰμές=ἐσμέν, ὄμες=ὄμεν, λαλεῦμεξ=λαλοῦμεν) παραβλητέα ἢ λατιν. -mus (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάλ. -ντι (φαντί=φασί, φέροντι=φέρουσι) ἢ λατιν. -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἣς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἑλλάδι, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ α) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολ. στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ Θ. μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἢ κατάληξις -οῖσα (ἀπτ. -ουσα): φέροῖσα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα σδ (ἀντὶ ζ): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α'
ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἦ πάψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα· πάσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρον ὑφίητι τὰ μοσχία κημὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ᾤχετο χώραν;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφειν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τήνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βῆν καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μᾶτηρ Πολυδεύχους ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τὸς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι ᾧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τόστια. μὴ προῶκας σιτίξεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

15

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὄκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κόμηνθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

Λεπτὸς μὰν γὰρ ταῦρος ὁ πυροίχος. Εἶθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄκα θύοντι
τᾷ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

20

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμον ἐλεύεται ἔς τε τὰ Φύσχω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,
αἰγίπυρος καὶ κνῦσα καὶ εὐώδης μελίτεια.

25

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ᾧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἄϊδαν, ὄκα καὶ τὸ κακᾶς ἠράσσοιο νίκας,
γὰρ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξας.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐλεῖ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δὲ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἦ τε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταῶνον τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάξας.

30

τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας 35
 τᾶς ὀπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
 μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 λασεύμεσθ' ὅσον αἶγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβης.
 αἰαὶ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγγει. 40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χερί, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσει' ἄμεινον.
 ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
 χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
 τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος. 45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἔσακούεις;
 ἤξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 εἴθ' ἦς μοι ῥοικόν τι λαγωβόλον, ὧς τυ πάταξα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα 50
 ἀρμοῖ μ' ὄδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὧς δὲ βαθεῖαι
 τὰτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν' ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίχον ἄνδρα δαμάζει. 55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρηψ, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοὶ Πραξινοῶ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω. ἔνδοι.

θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῆ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

Ἦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ἔμμιν ἐσώθην,
Πραξινοῶ, πολλῶ μὲν ὄγλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων· 5
παντῆ κρηπίδες, παντῆ γλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρω αἰὲν ἀποιχεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὄμεις
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος. 10

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῶ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν λότηναι.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῶς μὰν τήνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην 15
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν—
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ

Χόμος ταυτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω. 20
ἀλλ' ἴθι, τὼμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξεν.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἔν ἴδες, ὧν εἴπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῷ μὴ ἰδόντι. 25
Ἔρπειν ὄρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖσ αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρουπτε,
θὲσ πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶσ χρῆζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἅ δὲ σμᾶμα φέρει. δὲσ ὅμωσ. μὴ δηράδ', ἀπληστε. 30
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἅ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπυχὲσ ἐμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστῶ; 35

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῦ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
ἦ δύο· τοῖσ δ' ἔργοισ καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

τῶμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
 ἀμφίθεσ. οὐκ ἄξῳ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος. 40
 δάκνουε ὅσσα θέλεις, ζωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔροπωνες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ἦ θεοί, ὅσσοις ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 χορὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. 45
 πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
 ἔξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
 οἷα πρὶν ἔξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον, 50
 ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρινοί.
 ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.
 ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαροσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῆ; διαχορησεῖται τὸν ἄγοντα.
 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι. 55

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν,
 τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καυτὰ συναγείρομαι ἤδη.
 ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίω
 ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρροεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν

εὐμαρές ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησιμῶς ἄ πρεσβῦτις ἀπώγετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσπος ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτά, μή τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.
οἴμοι δευλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἦδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

70

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ἽΟγλος ἄθρωσ'

ὠθεῦνθ' ὥσπερ ἕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κῆς ὄρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοϊκτίρμονος ἀνδρός.
φλιβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
κάλλιστ'· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», ὁ τὰν νυδὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

75

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα' θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πότνι' Ἀθαναία' ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι, 80
ποῖοι ζυφογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, 85
ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀγάνυτα κοτίλλοισαι,
τρογόνες' ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κοτίλαι εἰμές;
πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; 90
ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἀνωθεν,
ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
μὴ φύη, Μελιτώδες, ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἶη,
πλὰν ἑνός. οὐκ ἀλέγω' μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξιης. 95

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινοά· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδειν
ἅ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολύιδρις αἰοιδός,
ἅτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
φθεγξεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΛΟΙΛΟΣ

Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας, 100
αἰπεινόν τ' Ἔρικα, χρυσῶ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος

μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον ἾΩραι.
 βάρδισται μακάρων ἾΩραι φίλοι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύνυα,
 ἅ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα 110
 Ἄρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀπιτάλλει ἸΑδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίοις
 ἀργυροῖς, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβραστα.
 εἶδατά θ' ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται 115
 ἄνθηα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλῦρον,
 ὅσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ τῆδε πάρεστι.

Χλωραὶ δὲ σκιαῶδες μαλακῷ βροίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται ἸΕρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται πετερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.

ἾΩ βῆνος, ὃ χρυσός, ὃ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδῃ Διὶ παῖδα φέροντες,
 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω. 125
 ἅ Μιλιατὶς ἐρεῖ γῶ τὰν Σαμίαν κάτα βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῶδώνιδι τῷ καλῷ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπλαγος ἸΑδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρᾶ. 130

Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἄωθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπῳ ἀνεῖσαι
 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.

135

Ἔρπεις, ὃ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἄχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔλαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρως,
 οὔθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθών,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον εὐθυμύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἦξεῖς.

140

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, τὶ χρῆμα σοφώτατον ἅ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκὴ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαιρόντας ἀφίκευ.

145

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἷσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νεΐλεος ἀγλάαν,
 ὄππα Κύπριδος Ἴρον καλάμφ γλῶρον ὑπ' ἀπάμφ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος, 5
 ὄππως ξέννον ἔμον τέροφον ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαοίτων ἡμεροφώνων Ἴερον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἑλέφαντος πολυμύχθω γεγενημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόγω χέρρας ὀπάσσομεν,
 σὺν τῇ πόλλα μὲν ἔρο' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἶα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρων μαλάκοις ἐν βοτάνα πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοένοι, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' ἐυσφύρω
 οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὄσσα σαόφρονες.
 οὐ γὰρεις ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω κεν ἐβολλόμαν 15
 ὄπασσαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἂν ὡξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρων δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχοισ' ἄνερος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη
 καὶ οἱ μνᾶστιν ἄει τῷ φιλαοίδω παρέχης ξένω.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἡ μεγάλη χάρις
 δώρω σὺν ὀλίγω· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων.» 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ
(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἦστην πυρροτριχῶ, ἄμφω ἀνάβω,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας· 5
«Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.»
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
«Ποιμὴν εἰροπόκων οἴων, συρικτὰ Μενάλκα,
οὐποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων.» 10

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον ;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ' , ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χὰ μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθιμεῦντι. 15

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μὲν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἄν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μὴν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεῖς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων;

25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὕλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι
χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρῶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὸν ἱκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις αἰοιδὰν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

30

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγρεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δέ ποκ' ἐνθῆ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασπον ἔχοι.

35

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
τοῦτο τὸ βουκόλιον παιίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

40

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν· 61
τὰν πυμάταν δ' ὦδ' ἄν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φεῖδευ τᾶν στερίφων, φεῖδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίξει μ', ὅτι μυχὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

᾽Ω Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ ; 65
οὐ χροῖ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα.

Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
ποιάς· οὔτι καμεισθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθηατα πλήσατε πᾶσαι,
ὡς τὸ μὲν ὄρονες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι. 70

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο πικρὸν ἐν' αὐτᾶ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον. 75

Ἄδει' ἄ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ γὼ μόσχος γαρούεται, ἀδὺ δὲ γὰ βῶς,]
ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
Τᾶ δροῦτ' αὖ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
τᾶ βοῦτ' δ' ἄ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί. 80

᾽Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν
«Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά
κρέσσον μελλομένῳ τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.

λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι, 85
τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.»

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα 90
ἄτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.
κῆρ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ
(ΙΧ)

Βουκολιάζεο, Δάφνι τὸ δ' ῥῶδ' ἄρχεο πρῶτος,
ῥῶδ' ἄρχεο πρῶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζεο 5
ἐκ τότεν, ἄλλοθε δ' αὐτίς ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδὸν μὲν ἄ μόσχως γαρούεται, ἄδὸν δὲ χά βῶσ,
ἄδὸν δὲ χά σῦριγξ γῶ βουκόλος, ἄδὸν δὲ κηγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας 10
λίψ κόμαρον τρογοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κηγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοιζέω 15
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείρω
φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ᾧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πρὸς ποσὶ κῶεα κεῖται.
ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ γόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αἰῶναι
φαγοὶ χειμαίνοντες· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν 20
χειμάτος ἢ νοδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, ᾧ κρέας αὐτὸς 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ὑγκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναγήσατο κόχλῳ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδάς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ᾠδά.
 τὰς μοι πᾶς εἶη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἕξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι. οὐς γὰρ ὄρεῦντι 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα.

ΑΛΙΕΙΣ

(XXI)

Ἄ πενία, Διώφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
 αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
 ἀνδράσιν ἐργατῖναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
 καὶν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβροίσῃσι, τὸν ὕπνον
 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

5

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
 στρωσάμενοι βρούον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασιν,
 κεκλιμένοι τοίχῳ παρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 τοὶ κάλαμοι, τᾶγχιστρο, τὰ φυκιδέοντα δέλητα,
 ὄρμαϊ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
 μῆρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
 νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορηδὸς βραχύς, εἴματα, πῆλοι.
 Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 Οὐ κλεῖδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κύναι πάντα περισσά,
 πάντ' ἐδόκει τήνοισ' ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
 οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομένην καλύβαν τρυφερόν προσέναχε θάλασσα.

10

15

Κοῦτῳ τὸν μέσατον δρόμον ἄννευ ἄρημα Σελάνας,
 τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
 ὕπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

20

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέροι Ζεὺς.
 ἤδη μυρὶ ἔσειδον ὄνειράτα, κοῦδέπω ἄως.
 μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι.

25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
Ἄσφαλιῶν, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἀ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τὸμῳ φαντάσματος ἦμιν ἄμοιρον. 30
ὡς καὶ τὰν ἄγρην, τὼνείρατα πάντα μερίζευ.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.»
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι—τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κεῖμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων, 35
ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δὴ, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῶ μάνυσον ἑταίρω.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δελινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
— οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὄρῳ, 40
εἰ μέμνη, τὰς γαστροὺς ἐφειδόμεθ' —, εἶδον ἑμαυτὸν
ἐν πέτρῳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκευον
ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κηγών. 45
χῶ μὲν τὼγχιστρῷ ποτεφύετο, καὶ ὄεεν αἷμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
τὸ χέρε τεινόμενος, περικλόμενος εὔρον ἀγῶνα·
πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφανροτέροισι σιδάροισι;
εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἠρέμ' ἔνυξα, 50
καὶ νύξας ἐγάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.

ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτροίτας. 55

Ἦρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρω ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν,
 ὄμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν. 60
 Ταῦτά με κάξήγειρε· τὸ δ', ὃ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπόμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης· οὐκ ὄμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρύσειον, ὡς ἶδες, εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις, 65
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ κάπὶ χρυσοῖσιν ὀνειροῖς.

ΛΗΝΑΙ Ἡ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ἴνώ καὶ Ἀὐτονόα γὰρ μαλοπάρανος Ἄγαυά
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ εἰοῖσαι.
 χαῖ μὲν ἀμεροξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς, 5
 τὼς τρεῖς τῷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ·
 ἱερὰ δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμᾷρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Ἀὐτονόα πρᾶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχῳ,
 ἕξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνετο μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἱ δ' ἐδίωκον,
 πέπλωσ ἐκ ζωστῆρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες ; »
 Ἀὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώση πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνώ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὄμων
 λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Ἀὐτονόας ῥυθμὸς οὗτός·
 αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι, 25

ἔξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθήα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι
 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι· 30
 ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παιδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὐ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς 35
 Καδμεΐαι πολλαῖς μεμελημέναι ἠρωῖναι,
 αἱ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίαντος Διονύσῳ
 οὐκ ἐπιτωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

XVI)

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἔνδοθι χροσὸς
 κείμενος ; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
 ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι αἰοιδῶν
 πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
 ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν,
 μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέξῃ
 μειλίζαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶν ἐθέλωντι νέεσθαι,
 Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερούς ὑποφήτας,
 ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
 μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
 ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
 ἀγὴν ἐκ πατέρων πενήν ἀκτήμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
 ἀρμαλὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
 πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς
 μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
 μυρία δ' ἄμ πεδίον Κραωνώνιον ἐνδιάασκον
 ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
 ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
 θυμὸν ἐς εὐφραδίαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
 ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
 δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
 εἰ μὴ δεινὸς αἰοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνομαστοὺς 45
 ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,

οἱ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροῖης Κύκνον ἔγνω,
 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί; 50
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεῖς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἄϊδαν τ' εἰς ἔσχατον ἔλθῶν
 ζωός, καὶ σπῆλυγγα φυγῶν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 δηναῖον κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 Εὐμαιος, καὶ βουσι Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις 55
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὄνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔργεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἧόνι κύματα μετρεῖν, 60
 ὅσος ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἀλῆς ὄθει,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολερὰν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἶη
 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν. 65
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4=Νομείς, 8=Βουκολιασταί (VIII), 9=Βουκολιασταί (IX), 15=Συρακόσσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16=Χάριτες ἢ Ἰέρων (ἀπόσπ. «Πλούτος καὶ Μούσαι»), 21=Ἀλιεῖς, 26=Λῆναι ἢ Βάκχαι, 28=Ἡλακάτη.

ἄ, ἄττ. ⁽¹⁾ ἦ.

ἀγάγετο, ἄττ. ἠγάγετο Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἦραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον.

Βλ. Ἦρα.

Ἀγαυία θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργανου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτὴρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγρ. ἀλιεύς.

ἄδε, ἄττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἄορ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἄδύς, ἄττ. ἦδύς· ἄδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκριμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνος.

ἀδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἄδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἄδωνιδος.

Ἄδωνις, ἴδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὄφειλε νὰ μένη ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περ-

1) Ὅπου σημειοῦται ἄττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· ἂν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται ἑνὶ ῥήματι.

σεφόνη, ἥτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἑδώνια.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. ἀεί.

ἀείδεν, ἄττ. ἄδειν.

ἀεξομενᾶν, ἄττ. ἀξομένων (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ.: *πειρώμενοι ἀεξ. περὺγων.*

ἀεργός ἄεργος, ἀργός· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ 15, 26 ὁ νοῦς: οἱ ἄεργοι εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἑορτήν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. ἀηδονιδῆες, ἀηδονάκι.

ἀηδονίς ἀηδών.

Ἄθανάα, Ἄθαναία, ἢ Ἄθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς ἐργάνη.

ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. ἀθρός.

αἰ, ἄττ. εἰ· ἀπερ, ἄττ. εἴπερ.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστὶ 15, 48: οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λωποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρευτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ὅλον χωρεῖον 15, 27 βλ. *νήμα.*

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· αἰόλα φωνέω ἄδω τεχνηέντως, συνθέτω ὥραια ποιήματα· προβλ. αἰολόφωνος ἀηδών.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἶγας, εἶμαι αἰπόλος· ἄμ' αἰπολέοντα 8, 85 ἐνῶ θὰ βόσκω τὰς αἶγας μου.

Αἶσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἶσιν αἰολ., ἄττ. αἶς.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. αἰτούμεθα.

Αἶτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαιστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἶτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

- αἰών, ὁμηρ. ἡῶν, ἄττ. ἡών, ἀκτή· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) *παρῶσαι*, δηλ. ἀφρίζουν, τὰ κύματα.
- ἀκάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἄχομαι, ἄχνυμαι λυποῦμαι, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι· ἀκάχοιτό κα 8, 91 θά ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται, ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλίπη τοὺς γονεῖς της.
- ἄκιρος-ἀκίρα-ἄκιρον αἰολ., νοθρός.
- ἄκρηβος (ἤβη) πολὺ νέος.
- ἀλάβαστρον μυροδοχεῖον.
- ἀλακάτα, ἄττ. ἤλακάτη, ῥόκα.
- ἀλάομαι περιπλανῶμαι.
- ἀλέγω φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἀλέματος, ἄττ. ἡλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς 15, 4 ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
- ἀλεμάτως ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
- Ἄλεύας Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγός) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἀλίβατος, ἄττ. ἡλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.
- ἄλλαι αἰ ἄλλαι.
- ἄλλοκα ἄλλοτε.
- Ἄλφρεός, Ἄλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἄλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ μετᾶσχουν τῶν ἀγώνων.
- ἄμ 16, 38 ἀνά (ἀποκοπή πρὸ χειλικοῦ).
- ἀμὰ ἡμετέρα.
- ἀμᾶ ὁμοῦ.
- ἀμαλδύνω ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἄμαρυλλίς ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἀμέργω δρέπω, κόπτω.
- ἀμέων, ἄττ. ἡμῶν.
- ἄμμε αἰολ., ἄττ. ἡμᾶς· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. ἡμῖν.
- ἄμναστος λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ.: ἄμναστοι ἔκειντο (ἄν), εἰ μὴ θῆκε...
- ἀμοιβαῖος: ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία φῶδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ ῥιθόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἀμολγεύς (ἀμέλγω) καρδάρα.

ἀμπέχονον λεπτόν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) *θεορίστριον*.

ἄμυλος, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως σημαίνει χυλός, κουρκούτι.

ἀμφίθες 15, 40 ἐνν. τὸ *ἀμπέχονον* (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραίας πτυχάς).

Ἄμφιτρίτα θαλασσία θεά.

ἄν 28, 17 αἰολ., ἄττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἔδειν πρὸς αὐτὸν ἢ λύραν.

ἀναβος ὁ οὐπω ἔφηβος, 12 - 15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἄττ. *ἀνήλατο*, ἄορ. τοῦ *ἀνάλλομαι* ἀναπηδῶ.

ἀνάνυτος, ἄττ. *ἀνήνυτος*, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβῶν ἄριστον, ἀπρογευμάτιστος.

ἀναύω (*ἀνὰ αὐῶ*), ἄορ. *ἀνάυσα*, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἄντιοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (*ταγός*) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε ὕμνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσίεργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἐκφράσεις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς δευθῆ, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβριάν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξω, ἄττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπροφ. ἄορ. β' (ὡς ἐνεστώς ἐχρησήμενε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λόγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἔσβησες»· ὅσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθομένω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἄορ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλειῖσε· προστακτ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστώτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ρίγλας» ἢ «κόφτρας»). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποῖ (βλ. ἀρμαλιή): ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίρικὰ του (μέτρον χωρητικό· τήτος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμα σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως, ἀν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεάν (ἐνν. χοίρικα) ἀπομάξῃς 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνει ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω, «τί ἀνάγκη σ' ἔχω»): πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο (τὸ ὁποῖον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψῃς τὸ γερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπριξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, «μπαμπάς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἀττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἀρμοῖ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νά, τώρα».

ἀρξεύμεθ' (α), ἀττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινóa ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἄρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἄσφαλίων ἄλιεύς τις.

ἀσφόδελος 26, 4: ἀσφόδελος ὁ ὑπὲρ γὰς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄθῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελὸς λειμών.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταύρος ἐλέγγο ἀτιμαγέλης.

ἀπιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιούμαι, περιθάλπω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου·

ἴσως τὸ σημερινὸν «σταυραγκάθι».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔος ξηρός.

αὔτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτῆ οὔσα.

αὐτοένει, ὄμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84 ἐνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὔω, μέλλ. ἀύσω, ἀόρ. ἄνσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφαιρὸς ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτο ἀρκετὰ δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύν.

ἀφίκευ 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς: καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ μᾶς εὖρης χαίροντας.

Ἀχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλείτο εἰς τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχὴν πένης· ἀχὴν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄῶθεν, ὄμηρ. ἠῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὔριον πρωί - πρωί.

ἄως, ὄμηρ. ἠώς, ἀττ. ἔως, αὐγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω: βάλλε κάτωθε 4, 44 διώχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀττ. βῶμεν.

βάρβιτος, ἦ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέω αἰ-
όλα ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἕσματα μὲ συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυνήμιος καὶ βαρύνμηις, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὄρ-
γὴν) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θὰ «διαβοῦν», θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἦρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολε-

- μαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.
βιάζευ, ἄττ. *βιάζου*· ἐν 15, 76 σπρωχθε δύνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.
βίη: *βίην καὶ κάρτος* (ὀμηρικόν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁμίην.
βλάπτω: *βεβλαμμένοις φιλοκερδείῃ μεμωραμμένοις ἀπὸ τὴν φύλαργυρίαν*· βλ. καὶ *παρελθεῖν*.
βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.
βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.
βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἢ ὠδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτῆρα (*Εἰδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἰδ.* 9).
βουκολιαστὰς τραγουδιστῆς βουκολικῶν ἁσμάτων.
βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.
βράκος ἔνδυμα πολυτελές.
βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρὺς, ἀφθονός· ἐν 15, 119 τὸ ἀνηθόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιαδάς, *ἔβριθε*, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.
βρύον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φέεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.
βῶς βοῦς.
γαθέω, ἄττ. *γηθέω*, χαίρω, ἀγάλλομαι.
γαλαί γαλαῖ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 28 βλ. *νήμα*.
γα̅μεν, ἄττ. *ἔγμηεν*.
γαρούμαι, ἄττ. *γηρούμαι*, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.
γεραίτατος πρεσβύτατος.
γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατήρ τοῦ Αἴγωνος.
Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαροδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.
γλαύκας αἰολ., ἄττ. *γλανκῆς*, γλανκώπιδος.
γνώμα, ἄττ. *γνώμη* κατὰ *γνώμαν* 15, 38 ὅπως τὸ ἠθελές· εἰς τοῦτο ἢ Πραξινοῆ ἀπαντᾷ: *τοῦτο κα εἴπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης*, δηλ. ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. *ἐρείδω τὰν γνώμαν* βλ. *ἐρείδω*.
Γολγοὶ πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ. *Γολγῶς*.
Γοργοὶ κλητ. τοῦ *Γοργῶ*.
γραμματα 15, 81 στολίδια (πλουμιά) ἐνυφασμένα.
γράφω 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχῆς.

δαλέομαι, ἄττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἄττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. δαμαλαῶν.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ Ζεὺς· οὐ Δᾶν ὄχι μὰ τὸν Δία.

δεδαημένος, δαίμων, ὁ μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = δέδμανται, ἄττ. δέδμηται, παθ. προκμ. τοῦ δέμω οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, ἄττ. δέδοικα.

δειλὸς ἐν 16, 43 δυστυχῆς, ἔλεεινός.

δέλητα, ἄττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαο), δολώματα· κατὰ τὸν ποιητὴν Ὀππιανόν (Ἐπιγρ. III 414 κ.ε.) διὰ τὴν ἀλιεῖαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ ὁποῖα οἱ ἰχθύες οὗτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναῖος μακροχρόνιος.

δηράς, ἦ, ἄττ. δειράς, ἡράς σειραῖς ὁρέων· μὴ δηράδ', ἀπληστε 15, 30 μὴ μοῦ δίδης «ἕνα βουνό» (δηλ. τόσον πολὺ σαποῦνι), ἀχόρταγη (σπάταλη).

διαειδῆς διαφανής, διαυγής· ὕδατι διαειδέει νίζειν θολερὰν πλίνθον παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ ἤων)· προβλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν ἀράπη κι ἂν λευκάνης,
μόνο τὸ σαποῦνι χάνεις.

διαθρῦπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσιν, ἵνα ἀρχίσω τὸ ἄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με 8, 24 ἐνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀλίων.

Διωναία εἶναι ἡ Ἀφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· ἐν 9, 26 συναπτέον τῷ δοκεύῳ τὸ ἀδιός (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν ἐν Ὑγκραῖσιαισι.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθυντικοῦ ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ ἀκίρας
καὶ ἀέρω.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῶ καὶ Ἰκαρίᾳ· ἄγνωστον ποῖον
ἐννοεῖ ὁ ποιητής (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγ-
κνος οὕσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὄλῳ
τοῦ τῷ θεῷ μεγαλείῳ, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς
ἔξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς τοῦ κατέκαυσε τὴν
Σεμέλην. Διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ
τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του,
ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς
φῶς (κάτθετο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (ἐπιγουνίδα) τὸν
ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωρίσδεν, ἀττ. δωρίζειν.

ἔβαν, ἀττ. ἔβησαν, ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ
ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν αἰολ., ἀττ. ἐβουλόμην (καὶ ἡβ.).

ἐγειρῶ διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ καναχὴν, θόρουβον· ἐγκ. κόχλω ἠχῶ φυσῶν εἰς
τὸν κόχλον (μέγα κογγύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά,
δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδωδά, ἀττ. ἐδωδή· ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἀττ. ἐθέλωσι.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις εὐκτ. ἀσθ. τοῦ εἰκάξω.

εἵκατι εἵκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἀττ. ἐομέν· ἐν καλῷ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἵμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θα-
λασσινοὺς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς: ἕκαστος
τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πιητῶν αἰετὸς

τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνός (εὐαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. *ἐκ τόθεν* 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. *ἐκ ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· *ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς* 15, 7 «ὄλο καὶ πιὸ μακρὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι.»

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· *ἐκκναισέοντι ἅπαντα* 15, 87 «θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἄπο 8, 74 ἀπεκρίθην.

ἐλαιον 4, 7 ἔννοεῖ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλή εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπίς: *ἐλπίς τῶν ὑπνῶν*, 21, 66 ὑπάρχει ἐλπίς νὰ «βγῇ σὲ καλὸ» τὸ ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. *ἐμοί*.

ἐμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὄμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ *περονατρίς* (15, 21).

ἐν: *ἐν ὥρᾳ* 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκειν θαμιστ. ποττ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουῦμαι· βλ. *ἔτυμος*.

ἐνδοι ἔνδον· *ἐνδοι πᾶσαι* 15, 77 βλ. *νυός*.

ἐννεάφωνος βλ. *σῶριγξ*.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἄττ. *εἰσί*.

ἐξαπίνας, *ἐξαπίνης*, *ἐξαίφνης*· *ἔαρ ἐξαπίνας* 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· *ἐξαπίνας ἐπιπίσσα* 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. *ἐπήβολος*, α') κύριος, κάτοχος, β) ἀρμόζων, πρέπων· *νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος* 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν ὁποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. *ἐπήξω*, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω : ἐπιβαίνο δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, «πατῶ στὰ δέκα» ὁ νοῦς : ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλικος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια ῥέζω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματὸς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκοροτῶ.

ἐπιρρῶέω 15, 59 ἔρχομαι ὄρητικός (ὡς ποταμός) ἐκ τῶν ὄπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἄττ. ἐρανή (ἄρσ. ἐρανώς), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τεραπή.

ἐργατίνας, ἄττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον : ἔργον ἐπ' ἔργῳ 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά» ἢ Γοργῶ δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὰ πλύνῃ καὶ ξάνῃ τὸ μαλλί, τὸ ὁποῖον εἶναι ἅπαν ῥύπος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐδὰν 21, 21 προκαλῶ ὀμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἄττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους : στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ.)

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἔριθος, ἦ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).
ἐρινὸς ἀγριόσικον, «δρόνος»· πάντες ἐρινοί (μεταφορ.) 15, 50 ὄλοι ἐλεεινοί, καθάρματα.

ἔριφος, ἦ, ἀῖξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετὰ 15, 118 ζῶα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱπτάμενα.

ἔρρ(α) αἰολ., ἔρρα· ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις 28, 10 ἔρρα θὰ ἐργασθῆς («θὰ γνέσῃς» δι' ἀνδρικά φορέματα).

Ἔρουξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν Θ, 13: ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἐς: ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἐσθλός: ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἄττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός: ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι (ἄττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι (ἄττ. ἐνδινούσι) 15, 82 τί ἀληθινά (ζωντανά) πού εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἄγνός, καθαρός: διὰ τὸ ὅλον χωρίον 26, 30 κ. ἐ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὥραϊαν ἡλακάτην της μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμόσιον).

εὐδαίμων: εἴ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 «ἔτσι νὰ ἔχη καλό».

εὐθυμεύσαις, ἄττ. εὐθυμούσαις: 15, 143: ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναικας εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προυξένησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὔμαιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός συμβότης.

εὐμαρῆς εὐκόλος.

Εὐνόα ὑπηρέτρια τῆς Πραξινοῆς.

εὐρώς, ὁ, μοῦχλα.

Εὐτυχίς ὑπηρέτρια τῆς Γοργούς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν της εἰς τὰ Ἄδωνια.

εὐφάμως, ἄττ. εὐφῆμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφίημι ἀφήνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ μεταβῇ που: ἐν Θ, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἧς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπρμφ.

ἔχοισ(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· *Καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος* ἦτο ἡ ἀρχὴ ἄσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσον ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.

ζέω βράζω.

Ζωπυριῶν ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξινοῆς.

ἡ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικά· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. ἡ μὰν 4, 14 παράματι· ἡ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἡ ῥα 4, 1 μήπως.

ἦδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἡ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κτλ.).

ἦμεν, ἄττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδοῦ.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κτλ.), ἄττ. ἦλθον κτλ.

ἦξῶ, ἄττ. ἦξω.

ἡπειρώτας (=στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

Ἥρα : ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιούχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν. ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν Ἥραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφήν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἥρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ Ἥρα ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἡρέασσαο ἀόρ. τοῦ ἔραμαι (=ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποιεῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' δυϊκ. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτὴ· ἐπ' ἡὼν κύματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειροῦντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδής).

θαητός, ἰων. θηητός, ἄττ. θεατός θανμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἄττ. θανούσης.

θάρσει(α) αἰολ., θαρροῦσα, με ἐμπιστοσύνην, με προθυμίαν (28,3).

θάσαι, ἄττ. θέασαι· θασόμεναι, ἄττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτὸν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρπας) τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ ἀμπέχονον (15, 21, 39, 71).

θεοπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλείστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κτλ. 15, 145 : αὐτὸ τὸ «θηλυκό» (ἡ ἀοιδός) εἶναι ἓνα πλάσμα (χορῆμά τι) πολὺ ἱκανόν.

θῆν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ(α) μέσ. μέλλ. τοῦ ἴθεμαι.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 18) ὡς καμμένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικός καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἄττ. θύοσι.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε, 15, 98 ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη ἀοιδὸς ἰαλέμου.

Ἰάων, ἄττ. Ἰων. Ἰάων ἀνὴρ 16, 57 ὁ Ὅμηρος· αἱ ἀοιδαὶ αὐτοῦ ὄνασαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κτλ.

ἰγνύα, ἡ, τὸ ὕπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσήκωσαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἰγνύας καὶ ἐσχημάτισαν οὕτω ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἴδες 15, 25, ἄττ. εἶδες, βλ. ὦν...

ἴερος αἰολ., ἄττ. ἰερός. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο ἱερὸν φυτὸν τῶν Χαρίτων ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμένης.

ἰλεός, ὁ, «τροῦπα», φωλιά·

ἰμερόφωνος αἰολ. ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἰουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χνοῶδες γένειον τῶν νέων· καταβάλλω πρῶτον ἴ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένηα.

ἰρηξ ὄμηρ., ἄττ. ἰεραξ.

ἰρον αἰολ., ἱερόν, ναός· 28, 4 : τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο χλωρὸν ἐπ' ἀπάλω καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρασίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἄττ. ἴσασι.

ἴσασι, ἄττ. οἶδε 15, 146: ἡ αἰδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει
τόσα πράγματα.

ἰσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος: ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄφρις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μετὰ
ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἰστός ἀργαλειός: πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστόω; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοί-
χισεν, ἔως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ ὕφανσις καὶ κατέβασε; τὸ ὕφασμα
ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ἰυκτά (ὀνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἐκθλ. κ'), ὄμηρ. κεν, ἄττ. ἄν, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λεμιών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, ἄττ. καθίζου.

κακός: κακὸν τέλος δωσῶν (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ νὰ σοῦ δώσω κ. τ., νὰ
σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλάμιδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός: ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτή-
σασαν αὐτὴν Γοργῶ καὶ εἰς τὴν Πραξινόην.

καλός: ἐν καλῷ εἰμές (ἄττ. ἐσμέν) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

κάμνω κουρίζομαι, ἐξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ: οὔτι καμῆσθε 8, 68 δὲν
θὰ κακοπεράσετε: ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά
του ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἄφθονον χόρτον,
διότι αὐτὸ θὰ φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στε-
ρηθοῦν αὐτοῦ ἀργότερον. κάμνω βωμῶν ἰδρῶν βωμῶν.

κάποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος κῆποι, ταχέως ἀνα-
πτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ
ὅποια ἐκαλλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν ταλαρίσκοις ἀρ-
γυρέοις) κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφη-
μέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρόφω.

καταπτυχής ἔχων πολλὰς πτυχάς, «σουφρωτός».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών καὶ ἐγώ ἐν 9, 8 ὁ Δάφνης ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει
οἱ βουκόλοι (χῶ βουκόλος), ἄδει καλῶς.

Κήμιος (=Κεῖος, ἐκ Κέω) αἰδὸς ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης (556-468
π.Χ.).

κῆκ και ἐκ' κῆκ τούτω 8, 92 και ἔκτοτε.

κῆμ' (κρᾶσις και ἔκθλ.)=κῆμέ, ἀττ. κᾶμέ.

κῆν και ἐν.

κῆνος δωρ. και αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς και ἐς. κῆς ὄρας κῆπειτα 15, 74 και αὐτὸ τὸ ἔτος και τὰ ἐπόμενα' προβλ. τὸ ἡμέτερον «και τοῦ χρόνου και πάντα».

κινεῦ, ἀττ. κινεῦ.

Κίρκα, Κίρκη, ἡ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάβῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ ἐκ τῆς ποιήσεως και τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὁποῖαι ἀποκτηνῶνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἀττ. κίστη, κιστώτιον πλεκτόν.

κλιῶξ κλείς.

κλισμός, ὁ, ἀνάκλιτρον, κλίνη.

κνύζα (και κόλυζα), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι· μὴ κνώσσω 21, 65 «στὸν ξύπνο σου».

κόλλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος· ἐν 15, 134 αἱ γυναῖκες λύουσαι τὴν ζώνην ἀνιασὶ τὸν κόλλπον ἐπὶ τὰ σφυρά, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων και ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαριά.

κομάω (κομῶντι, ἀττ. κομῶσι) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., ἀττ. κόπτοισα.

Κορίνθιαι 15, 91: τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος Ἄρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν (ἀπὸ τοὺς προγόνους των).

κορῦνα «γκλίτσα»· ἐλέγετο και λαγωβόλον.

κοσμῶ: κοσμεῖν καλόν τι χοῆμα 15, 24 ὅτι ὀργανώνει ἀπὸ ὄραϊον.

κόχλος, ὁ, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραωννῶνιος τῆς ἐν τῇ Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραωννῶνος.

κρεανομέω μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, ἀττ. κρεῖττον.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρητις στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα»· παντᾶ κρηπιῶδες 15, 6

- παντοῦ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.
- κρίνω**: κρίνω ἐνώπια ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. *ὄνειροκρίτης*.
- κροτώ**: ἐξ ἀπάτας κεκορημένοι 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπατεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφή ὡς στὰ νύχια».
- Κύνκος** υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἄχιλλέως· ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ Κύπρια ἔπη, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο θῆλυς ἀπὸ χοιρῆς, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.
- Κυμαίθα** ὄνομα ἀγέλαδος.
- κυνάς, -άδος**, ἡ, ἀνήκουσα εἰς κύνα· *κυνάδες* (ἐνν. τριχες) σκυλότριχες.
- κυννοθαρής** θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων.
- κύρτος**, ὁ, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, «κιοῦρτος», «κοφινέλλο».
- κῶας**, τό, πληθ. κῶεα, δέρμα προβάτου.
- κώμυς, -υθος**, ἡ, δέμα («ἀγκαλιά») χόρτου.
- κῶρος**, ὁμηρ. *κοῦρος*· ἐν 15, 20 οἱ Ἔρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφήν παιδίων.
- κωτίλλω** φλυαρῶ.
- κωτίλος** φλύαρος.
- λαβύρινθος ἐκ σχοίνων** δίκτυον.
- λαγωβόλον** ῥάβδος ποιμενική, «γκλίτσα»· ἐλέγετο καὶ *κορῦνα*.
- λάζευ** προστ. ἐνεστ. τοῦ *λάζομαι*, λαμβάνω.
- λαθόμαν** ἐν 21, 25: *μὴ λαθόμαν*; «μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου»;»
- Λακίνιον** ἀκρωτήριο παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.
- λαλευμέες**, ἀττ. *λαλοῦμεν*.
- Λάμπουρος** ὄνομα κυνός (ἔχοντος λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).
- Λαμπριάδας** 4, 21: ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἥρωε δῆμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βάττος ἐκφράζεται δυσμενῶς· *τοὶ τῷ Λαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιοῦνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας*.
- Λαπίθαι** μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.
- λάρναξ** κιβώτιον, «κασσέλλα».

- λάσδεο προστακτ. τοῦ λάσδομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύ-
ριγγας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδιεὴν σου, τὴν ὁποῖαν κατέθεσας
διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκκα.
- λασεύμεσθ(α) μέλλ. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησιμονῶ.
- λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.
- Λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.
- λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.
- λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῶ.
- λελόγχω δωρ. πρkm. τοῦ λαγγάνω.
- λέμβος ἄρσ.
- Λέπαργος ὄνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά,
«Τρυγόνης».
- Λῆναι = Βάκχαι (ὁ ἴδε).
- λιγυρός ὀξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.
- λίψ ὁ ΝΔ. ἄνεμος, «γαρμπής».
- λόγος ἐν 21, 32 ὄητόν, ἀπόφθεγμα.
- λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερι-
νὴν σημασίαν).
- λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., λυγράς, βαρείας, ὀλεθρίας.
- Λυκίων ἀριστῆες 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδῶν, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάν-
δαρος.
- λυσοῦν 4, 11 βλ. πείθω.
- λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.
- λώια τὰ ἀγαθὰ, ἢ εὐτυχία.
- μᾶ μπί! (συντετμημένος τύπος τοῦ μάτηρ, χρησιμοποιούμενος ὡς
ἐπιφώνημα).
- μᾶζα, ἢ, κρίθινος ἄρτος.
- μακέλα, ἄττ. μακέλη, «τσάπα» καὶ τύπος μάκελλα· κατ' ἀντίθε-
σιν πρὸς τὴν δίκελλαν (δις καὶ κέλλω=ὄθῳ), ἣτις εἶχε δύο
ὀδόντας, ἢ μάκελλα εἶχε μόνον ἓνα.
- μακρὸν 4, 37 δυνατά.
- μάλευρον ἄλευρον.
- μαλῖς μηλέα.
- μᾶλον, α') ὄμηρ. μῆλον, πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) μῆλον (ὁ καρπός).
- μαλοπάρανος (μαλός=λευκός) λευκοπάρειος.
- μάν, ἄττ. μῆν· καὶ μάν 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν. **μαντεύομαι** ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «μυρίζομαι». ὁ νοῦς: ὅπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος «μυρίζεται» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἄλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος «ἐτσίμπησε», εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.

μανύω, ἄττ. *μηνύω*, φανερώων.

ματεύω ἐρευνῶ· *τὰ χορῖα ταῦτα ματεύσεις* 21, 65 ἐνν. τὰ ὁποῖα εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἢ Ἰαγούη.

μειλίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «γνοιάζομαι».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἢ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἢ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν *μελίσσας*, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. Ἐν 15, 94 ἢ Πραξινοῦ ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὔχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (*μὴ φῆ εὐκτ.*) ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ γίνῃ κύριός των πλὴν ἑνός (τοῦ συζύγου ἐκατέρας· κατ' ἄλλους ἐομηνευτάς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλής.

μερίζευ, ἄττ. *μερίζον* ἐν 21, 31 ὁ Ἀσφαλίων καθιστᾶ τὸν σύντροφόν του κοινωνὸν τῶν ὄνειρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἢ, σχοινίον, σπάγος.

μικρός μικρός.

Μιλατῖς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμιον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (*κλίνα ἀμά*—ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητῆς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμόνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἴξ) ἄκερωσ, «σούτα».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ *μνᾶ*: 15, 36 σύντ.: (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο *μνᾶν καθαρῶ ἀργυρίω*.

μνάσης, ἄττ. *μνήσης* (τοῦ *μιμνήσκω*).

μνάστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μούσα.

Μορμώ, ἡ, φοβερόν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβουν τὰ παιδιά, «μπαμπούλας»: *μορμῶ* ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίωνος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, *μουσίζω*, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., *μυκητῶν*, μυκωμένων.

μύρομαι θρηνηῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέφομαι, κατηγορῶ.

Ναῖς, ἄττ. *Νηῖς*, νύμφη συζευχθεῖσα τὸν Δάφνιν.

νάσω, ἄττ. *νήσου*.

Νεῖλευς αἰολ., Νηλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. ποικ. τοῦ *νάσσω* συσσωρεύω.

νένιμμαι. 15, 32 βλ. *όκοτος*.

νεόδρεπτος: *ν. βωμὸς* βωμὸς ἐκ κλάδων, οὗς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ὁ, ὀυάκιον παρὰ τὴν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νήμα 15, 27: τὸ ἐχρησιμοποιεῖ ἡ Πραξινοῦ διὰ τὸ ἐργόχειρόν της· ἡ Πραξινοῦ δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εὐδόνην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῇ ἐπάνω του ἡ γαλῆ, ὅπως ἔγινε ἄλλην φορᾶν.

νικασεῖν, ἄττ. *νικήσειν* ἐν 8, 7 ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν (*τυ*=σε, ἀντικ. τοῦ *νικασεῖν*), ἐὰν ἀφεθῇ ἑλευθερὸς νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἰατρὸς καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκ... ο ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77: κατὰ τι γαμήλιον ἔθμιον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεποιούντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν

γαμβρόν· ἄλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλειε (ἀποκλύξας) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὰς χαριτολογῶν «ἐνδοὶ πᾶσαι» μέσα εἶναι ὅλα (ὅσαι πρέπει νὰ εἶναι μέσα, ἢ νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. ὑπομιμνήσκω.

νωδὸς ὁ ἐστρωμένος ὀδόντων· βλ. ὄρα.

ξεινοδόκος ξεινοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ὄ, ἄττ. ὄς (15, 86).

ὄξος, ὄ, κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., ἄττ. οἶ (προσωπ. ἄντων.).

οἰκοφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124 τὸν Γανυμήδη.

οἷς, ἄττ. οἷς, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἄττ. οἶσομεν.

ὄκα, ἄττ. ὄτε.

ὄκά, ἄττ. ὄτέ.

ὄκκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας ὄκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ ὄκα + κα, ὅπως τὸ ὅταν ἐκ τοῦ ὄτε + ἄν).

ὄκοιός, ἄττ. ὄποϊός· ὄκοῖα θεοὶς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι 15, 32· ὁ νοῦς· ἐνίφθην κακῶς, ὄχι ὅπως ἠθέλα.

ὄλβιος πλούσιος· ἐν ὄλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὄλβιου.

ὄλοφυγγών, ἢ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινὰ λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατουῦντές τι, τὸ ὄποιον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Ἀφνιδος καὶ τοῦ Μεγάλου αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλ' ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνεται), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὄ, τι ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατουῦντές τι (μῆπω φύσω ὄλοφυγγόνα).

ὄλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὄλ. Νικιάα (ἐπίθ.) τοῦ Νικίου.

ὄμαλός· ὄμαλοὶ ἀτάλλοις 15, 50 «ὄλοι ἕνα κόψιμο».

ὄμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὄμαρτέω 8, 64 πρὸβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125· ποίμναις συνειπόμην.

ὄμῶς ὄμοῦ.

ὄνασις, ἄττ. ὄνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄνασις ἢ γεν. πλούτου καὶ ἢ δοτ. φρονέουσιν.

ὄνειρον 9, 16: ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκας εἰς τὴν πραγματικότητα.

ὀνίναμαι ὠφελοῦμαι· *ὀνάθην* 15, 55, ἄττ. *ὀνήθην*, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.

ὄνομαι ψέγω, μέφομαι.

ὀπάξω δίδω, προσφέρω· *ὄπασσαι* 23, 16 αἰολ. ἀπαρμφ. ἀορίστου· *ὀπάσσομεν* 28, 9 ὑποτακτ. ἀορ.

ὀπισθεν 15, 56 ἔνν. τῶν ἵππων.

ὀπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεότερος, μεταγενέστερος.

ὄππα αἰολ., ὄπου.

ὄππως αἰολ., ὄπως.

ὄπῳπει δωρ. προκμ. τοῦ *ὄρῳ*.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (*σὺν δ' ἐτάραξε*) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμοὺς καὶ ἱερὰ σκευή) τῆς μυστικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.

ὀρέγομαι (ἐπὶ ἰθχύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ὀρέοντι καὶ (συνηρ.) **ὀρεῦντι**, ἄττ. *ὄρῳσι*.

ὄρη, ἄττ. *ὄρα ὄρη δίφρον ἀντῆ* 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἕνα κάθισμα δι' αὐτήν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὀρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὀρμιά ἄρμίδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἔννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὄς αἰολ., ἄττ. *ὄς*.

ὀσσίχος 4,55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: *πολλῶ ὄχλω* (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσοσιν πληθὺς.

ὄψις ὄνειρον· *ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις* 21, 64, τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅπως ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 *κατὰ παίγνια* «κατεργάσθηδες».

παλύνω πασπαλίξω, ῥαντίξω, καλύπτω.

Πάν ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

παρ παρά (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. *παρήρορος*, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἡ Πραξινοῆ ἔννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἄττ. *παρελῶντα*, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».

παρέροχομαι πείθω, ἔξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α' 132): *παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ* 16, 63 μεταπεισαι ἄνδρα μεμωραμμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἄττ. *παρέχουσι*.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἄορ. ὀήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἔνεστ. *πασάμενος ἐπίτασσε* 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ δίδῃς διαταγὰς, ὄχι εἰς ἡμᾶς.

πεδᾶ αἰολ., μετὰ' πεδ' Ἰώνων 28, 21 μετὰ τῶν Ἰώνων.

πεῖθω: *πέισαι καὶ καὶ τὸς λύκος ἀντίκα λυσοῖν* 4, 11, *πέσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους ἀντίκα λυσοῖν*, θὰ ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσεως καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῇ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀἴγματος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἄττ. *πεινῶντι* ἐν 15, 148 ἐνν. *αὐτῶ* (τῷ ἀνδρῷ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω: *δις μάτερες ἄρρον μαλάκοις πόκοις* (αἰολ. αἰτιατ.) *πέξαντι αὐτοῖνε* 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εἶρη ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενε, διότι τὸ προῖδόν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου ἦσαν τὰ ἄκρα, οἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηϊάδαι Πελοπίδα, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης: οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Βακχῶν* του ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάλθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιῶμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) *ἐμπερόναμα*.

πετεηνός περωτός· *πετεηνά και ερπετά* 15, 48: εις τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εις τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφήν πτηνῶν και ἄλλων ζώων.

πῆ ποῦ.

πηός συγγενής.

πήποκα (και μετ' ἕκθλ. πρὸ δασείας *πήποχ*), ἄττ. *πόποτε*.

πιάξας, ἄττ. *πέσας*, συλλαβών.

Πίσα πηγῆ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλιδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη και αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: *πλάνος* ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χειράς μου.

πλατειάσδω, *πλατειάζω*, ὀμιλῶ πλατιά, ἀνοικτά (ὅπως οἱ Ἄωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ *ᾶ*).

πλείος, ἄττ. *πλέως*, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. *τᾶς πόριος*, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως· ὁ φίλος τῆς φύσεως και τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐναρμονιζομένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ και αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν τῶν. Ἄλλοι ἐρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρω, ἄττ. *προσέρω*.

ποθέσπερος, ἄττ. *προσέσπερος*, ὁ πρὸς δυσμάς *ποθέσπερα* και *τὰ ποθέσπερα* πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. *ποθοῦσι*.

ποθορῆ, ἄττ. *προσορῆ*: *ποθορῆ* τῷ 15, 12 *προσορῆ* σε.

ποία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὕφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα ἄττ. *πότε*.

πόκος (ἐκ τοῦ *πέκω*) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, «ποκάρι», «τουλούπα» 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει *κυνάδας* (σκυλότριχες) και *ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν* (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια). *μαλάκοις πόκοις* 28, 12 αἰολ.

- αίτιατ. πληθ., ἀντικ. τοῦ πέξαινο (βλ. πέκω).
- Πολυδεύκης** ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.
- πολύμοχθος** 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.
- ποπάνευμα** πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.
- πόρος** 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.
- πόρτις** νεαρά δάμαλις.
- πότ** βλ. *ποτί*.
- ποτάγω**, ἀττ. *προσάγω*, πλησιάζω.
- ποταῶος**, ἀττ. *προσηῶος*, ὁ πρὸς ἀνατολάς.
- ποτέθηκα**, ἀττ. *προσέθηκα* ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.
- ποτένθης**, ἀττ. *προσέλθης*, πλησιάζης
- ποτεφύετο**, ἀττ. *προσεφύετο*, εἶχε πιασθῆ (21, 46).
- ποτέχω** προσέχω.
- ποτί** (καὶ μετ' ἀποκοπὴν *πότι*), ἀττ. *πρός· ποτ' ἔριν* 15, 10 διὰ τὰ εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, «γιαὶ γκρίνια»: *ποτί τὸν λόφον* 4, 46 «τράβα κατὰ τὸ ψήλωμα»: *πότι τῷ Διὸς* εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.
- ποτίκρανον** προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.
- πότνια** 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἣτις ἐλατρεύετο ἰδιαίτερος ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.
- πρᾶτος**, **πράτα**, **πρᾶτον** πρῶτος, η, ον.
- πρόαν** (καὶ *πρώαν*), ἀττ. *πρόην* τὰ *πρόαν* 15, 15 ἐσχάτως, «τίς προάλλες».
- προσνάχω** (*προσνήχομαι*, *προσνέω*) ξεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).
- πρότεροι** 16, 50 οἱ παλαιοί.
- πρώαν** βλ. *πρόαν*.
- πρώκες**, αἱ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ.
- πυκάζω** σκεπάζω.
- πύματος** τελευταῖος.
- πυρρίχος** 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, «κοκκίνης».
- πυρρός** 15, 53 ξανθοκόκκινος, «ντορής», «βλάγκος». 15, 130 ἀρτίχινος, «πρωτόχνουδος».
- Πύρρος** 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος.
- 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.
- πυρρότριχος** ξανθός, ξανθοκόκκινος.

ράμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλιούρος, «παλιουριά»: ὄνος ἐν *ράμνω*, τό τε *λύχνιον* ἐν *πρυτανείῳ* παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐθισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.

ροικὸς καμπύλος, κυρτός.

ρύθμος: καὶ *Ἀδριανὸς ῥύθμος* ὠιδὸς καὶ ἡ Ἀδριανὸν ὁμοίως ἐνήργησε. **σακός**, ἄττ. *σηκός*, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἄττ. *σίγα*.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας *σίθ'*) ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνία των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἄττ. *σκηνή*, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10: οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπε-
χροεῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιᾶς, ἡ, τέντα, «κιόσκι»: ἐν 15, 119 ἀπὸ πρᾶσιναδά.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος: ἕνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιᾶ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἄττ. *σμημα*, σάπων ἄευστός, «ἀναλυτὸ σαπούνι».

σπήλυξ (πρβλ. λατ. *spelunca*), ἡ, σπήλαιον.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης: 16, 47 *στεφανη-
φόροι Ἴπποι*: ὁ Πίνδαρος ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ Ἴππου *Φε-
ρενίκου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος: τὸν
αὐτὸν Ἴππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμνον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν
κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς
σάλπιγξ

στυγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρώμου).

ούνοφρως «σμιχτοφρύδης».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων συνήθως ἐπὶ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἓν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὐθείαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ· ἐν 8, 18 ὁ Μενάλκας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικὴν του ἕξ ἔννεα καλαμίσκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἕξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίξων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίπειν*.

σχίνος, ἡ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, «σκίνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βοῦρλον.

ταί, ἄττ. αἶ.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ *τάλαρος* κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τᾶματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἶ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὸν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινოსκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, *ταὶ ἀτρακτυλλίδες*, αἶ *ἀτρ*. (ὁ ἴδε).

ταυτᾶ, ἄττ. *ταύτη*, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 τείνω.

τεκῶν: ἕξ ὧ (ἄττ. *οῶ*) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν 15, 47 ἀφ' ὅτου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανών (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ(αι) 28, ὁ ὑποτακτ. ἄορ.

τεῦ, ἄττ. *σοῦ*.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τῆνος, *τῆνα*, *τῆνο*, ἐκεῖνος η, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποιμνιὸν του μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. *τιμηός*, πολῦτιμος.

τίν, ἄττ. *σοί*.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

τοι 15, 46, σοι, ποιητ. αἴτ.

τοκάς ἢ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλεόν 8, 17 ὡς βραβεῖον· τί τὸ πλεόν ἐξεῖ; τί θά κερδίση;

τουτόθε(ν) καὶ τουτῶθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερὸς εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ Σικελία· τῆς Τρ. μυελός (τὸ ἀγλαίσμα, ἢ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συράκουσαι, ἢ πατρὶς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἠλακότης, τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ προσφέρῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρισκαιδεκάπαχος δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερὸν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἄντων. τοῦ β' προσ.

(πρὸ βλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τν ἄντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλόω (τύλος κάλος, ῥόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

τῶπος, τὸ ἔπος.

τῶστία, τὰ δστία, τὰ δστᾶ.

ὕδατινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.

Υγκάριος ἀπὸ τὰ Ὑγκαρα, πολίχνην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ὕμαρτη αἰολ., ἀττ. ὀμάρτει, συνόδευε.

ὑμμε, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. ὕμεις, ὕμιν.

ὑπνω 15, 125, ἀττ. ὕπνον· με τὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἐλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὑποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὑπομιμνάσκω, ἀττ. ὑπομιμνήσκω· ὑπομιμνάσκω τῶ τρώματος 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμα του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμῆς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ

άλιεύς τότε ἔνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλάμιδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐχάλαξε, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀποῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὑποφήτας Μουσάων ποιητής.

ὑφήμι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ὑφορβὸς χοιροβοσκός.

φαγός, ἢ, ἄττ. *φηγός*, εἶδος δρυὸς καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς, ἣτις ἦτο ἐδώδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰπόλου (ῶ δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἰστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (*ποτὶ ταῖς ἐρίφοις*).

φαντί, ἄττ. *φασί· φασεῖς*, ἄττ. *φήσεις*.

φείδομαι: *τᾶς γαστροὺς ἐφειδόμεθα* 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: *φθονερόν κακόν* 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σὺζυγος τῆς Πραξινόης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου καὶ τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεόκριτος· εἶναι δὲ *φιλάοιδος* ὡς ποιητής.

φιλερίθδος φίλος τῶν ἐρίθων, τῶν ἐργατίδων, κυρίως τῶν ἐριουργουσῶν καὶ δὴ (28, 1) τῶν γηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ἢ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἡ γεν. -α δωρ., -ου ἄττ.

φλίθομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., ἄττ. *φοροῦσι*.

φορμός, ὁ, ψάθα.

Φρυγία ὑπερέτρια Πραξινόης.

φύη εὐκτ. ἀορ. τοῦ *φύομαι· μὴ φύη* 15, 94 νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ παρουσιασθῇ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον βλ. *Μεταδώσης*.

φῦκος φύκι καὶ (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, «φκιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον

νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ μὴ σχισθῇ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερο.

φύλλα ἐν 9, 4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κἀτοικὸς τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ *Φύσκω* εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, καὶ ἄ. καὶ ἦ.

χασμέομαι, ἀττ. *χασμῶμαι*· ἐς ταύταν *χασμεύμενος* 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ παρετήρουν ἀφηρημένους.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., *χεῖρας*.

χέρσος, ἦ, *ξηρά*, *στεριά*· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἢ *κατὰ* μετὰ γεν. σημαίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἢ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκαίμενον, ὡς τι ὑψηλότερον καίμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ. *ἀνάγομαι*, *κατάγομαι*).

χίμαιρα αἰξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικόν (καὶ δὴ μακεδονικόν) μανδύαν.

χοῖ μὲν, καὶ *οἱ μὲν*, καὶ οὔτοι μὲν.

χόρια ἐντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐντοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χοῖμα· τί τὸ *χοῖμα*; 21, 25 τί συμβαίνει;

χεῖσδω, *χεῖζω*, θέλω.

χρησμός· *χρησμός θεσπίξασα* 15, 63 ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός· *χρηστῶ κοικτίριμος ἀνδρὸς* 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονετικὸς ἄνθρωπος! *χρηστά ἐνύπνια* 21, 29 ὥραϊα ὄνειρα.

χρόνος· *χρόνον ταὶ νύκτας ἔχοντι* 21, 25 αἱ νύχτες χρορίζουν, ἀργοῦν νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57· ἐκ τούτου τὸ τῶ *στόματος*.

χώμῳ καὶ ὁ *ἐμός*.

χώνηρ καὶ ὁ *ἀνήρ*

χώρα· *ἔβαν ἐς χώραν* 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (=σφε) προσωπ. ἄντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχῆ. *ψυχᾶ δοῦναι* 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ψυχαγωγίαν· *ἐκ ψυχᾶς* 8, 35 προθύμως.

ὦ ἀττ. οὐ ἀναφ. ἀντων. ἐξ ὧ 15, 47 βλ. τεκόν.

ὦδε ἐδῶ (4,12-4,51-15,33 καὶ ἀλλ.).

ὠθεῦνθ', ὠθεῦνται, ἀττ. ὠθοῦνται.

ὦμες, ἀττ. ὦμεν.

ὦν, ἀττ. οῦν.

ὦν ἴδες (=ἄ εἶδες, ἔλξις), ὦν (=τούτων γεν. διαορ.) εἴπαις κα (δύνασαι νὰ εἴπης, δηλ. θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι) ἰδοῖσά τω (ἀφοῦ εἶδες) τῷ μὴ ἰδόντι 15, 25· ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπη κανεὶς πολλά, διὰ νὰ ἔχη νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ὦξ αἰολ. ὁ ἐξ.

ὦρα φροντίς. ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὄραν χεῖματος ἢ ρωδὸς καρύων 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προσελθοῦσα ἐκ συμφυρομοῦ δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ὄραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ὄραν χ. οὐδ' ὅσον ν κ. Ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ καρῦδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγη), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ὦρα: ἐν ὦρα 21, 40 ἐνωρίς.

ᾠραι 15, 103 προσωποποιήσις τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισαι (βραδυτάται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπισθίητως καὶ βραδέως.

ὦρεα, ἀττ. ὄρη· ὄρεος· ἀττ. ὄρους· ὦρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ὦριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὦραν του· ὦρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ὦρνες οἱ ἄρνες.

ὦς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνον 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ὦτερος ὁ ἔτερος.

Ἀνάδοχος ἐκτύπωσης καὶ βιβλιοδεσίας ΔΗΜ. Κ. ΒΕΖΥΡΟΥΛΗΣ
Μακεδονίας 10 — τηλ. 51.382 Ἀθήναι

0020556576

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

